

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1748/2018
06.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Хасим Климента, адвокат из ..., против Предшколске установе „ББ“ из ..., чији је законски заступник директор ВВ из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1022/17 од 11.01.2018. године, у седници одржаној 06.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1022/17 од 11.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П1 248/16 од 01.02.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име мање исплаћене зараде за период од 01.04.2012. године закључно са априлом 2015. године, плати појединачне износе ближе одређене у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки износ. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 129.910,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1022/17 од 11.01.2018. године преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица Тугин П1 248/16 од 01.02.2017. године тако што је: 1. одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да тужиљи плати на име разлике зараде за сваки месец у периоду од априла 2012. године до априла 2015. године појединачне износе ближе одређене у изреци пресуде, са законском затезном каматом на сваки износ; 2. одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од априла 2012. године закључно са априлом 2015. године била у радном односу код тужене, на основу уговора о раду на одређено време са непуним радним временом, односно са 75% од пуног радног времена, у трајању од 20 часова недељно на пословима васпитача припремног предшколског програма. У 2012. години тужила је радила са непуним радним временом са 75% од пуног радног времена и исплаћивана јој је зарада на основу закључених уговора о раду. Директор тужене није доносио појединачна решења о структури и распореду радног времена за сваку школску годину у утуженом периоду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, ценећи да тужила има право на исплату разлике зараде за сваки месец до износа од 100% зараде, позивајући се на члан 136. став 1. тачка 2. и став 2. као и члан 137. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев правилном применом одредаба Закона о основама система образовања и васпитања.

Закон о основама система образовања и васпитања („Сл. гласник РС“, бр.72/09, 52/2011, 55/2013), у члану 136. став 1. тачка 2. прописује да у оквиру пуног радног времена у току радне недеље васпитач у предшколској установи остварује припремни предшколски програм у полудневном трајању – 50% радног времена. Чланом 137. став 1. истог закона прописано је да наставнику, васпитачу и стручном сараднику сваке школске године директор решењем утврђује статус у погледу рада са пуним и непуним радним временом, на основу програма образовања и васпитања, годишњег плана рада и поделе часова за извођење наставе и других облика непосредног образовно-васпитног рада са ученицима (допунски, додатни, индивидуализовани, припремни рад и друге облике рада у складу са посебним законом); ставом 2. прописано је да наставник, васпитач и стручни сарадник који је распоређен за део прописане норме свих облика непосредног рада са децом и ученицима, има статус запосленог са непуним радним временом.

У конкретном случају, тужила је у утуженом периоду била васпитач у предшколској установи и обављала је само послове у оквиру припремног предшколског програма са 75% радног времена. Према цитираној одредби члана 136. став 1. тачка 2. Закона о основама система образовања и васпитања, овај програм се остварује у полудневном трајању, што је 50% радног времена. По оцени Врховног касационог суда, тужила је радила непуно радно време у смислу члана 137. став 2. истог закона, које јесте у оквиру радног времена, али тужила није обављала и

послове васпитача целодневног боравка деце у предшколској установи, већ послове припремног предшколског програма у трајању од 20 часова недељно, што је 75% радног времена. Другостепени суд је правилном применом Закона о основама система образовања и васпитања преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев са правилним закључком да није било измењених уговорних услова рада у смислу повећања радног времена на пуно радно време, те да тужиљи не припада тражена разлика зараде.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић